

Падрэзаны вострай пілой,
Вясновыя кветкі
Зялёнага поля
Сарваны крывавай рукой.
І маці старая
Б'е грудзі аб камень.
І корчыцца з плачу стары.
І ластаўка так
Над разбітым гняздом
Канчаецца з плачу.

1915 г.

*
**

То не хаты, а курганы.
То сляды вялікіх станаў.
То не дрэўцы на мяжы—
Крыжы.. крыжы...

Адзінокія магілы,
Маладыя нашы сілы.
Стрэл глушыў апошні стогн—
І сон... і сон...

Сонца—сэрца па-над гаем.
Сіні вецер тут гуляе.
Уначы сава-пугач
У плач... у плач...

Нібы серп з чырвоным кантам,
Свеціць месяц на курган той.
Зорка зорцы на мігі:

„Зірні... зірні...“

І куды ні кінеш вокам,—
Ці то блізка, ці далёка,—
Свет курганамі багат.

Іх шмат... іх шмат...

1916 г.

СУХАВЕІ

Скачуць плачуць сухавеі.
Стогне поле. Рэчка млее.
Апаўночы ўсходзіць сонца—
То пажарышчы ў старонцы.
Стрэлы смерці адгалоскі—
Бежанцы брыдуць па вёсках.
Плуг сталёвы з'есць іржа,
А сялібу з'есць пажар.

.....
Скачуць-плачуць сухавеі.
Па шнурах ваўкі завылі,
У самотнай сумнай далі
Шмат магіл параскідалі.

Ходзіць голад па дарогах,
Гоніць пугай гурт убогіх.
І канца вайне няма,
Цэлы свет—адна турма.

.....